

Büyüdüm İşte

– Gönül Kütük · 25 Mayıs 2026

Kapkara bakışınla kirletme yüzümü!
Daha yeni atmaya başladı kalbim.
Bırak şekerini, pamuğu, gece korkumu.

Büyüdüm ben...
Büyüdüm işte.
Gözlerinde büyüttüler beni,
Gömdüler gecenin kararmış mavisine.

Mavi demişken,
Var mıdır göğün daha yükseği?
Bir sekseklik borç verip gelirim,
Belki bir pamuk şekerini.
Söz, şımarmam.
Nispet etmem ki, bulutlar da halefi...

Eskiden oyun oynarken de düşünürdüm:
Kim, kimseyi sevmez ki?
Tek hayalim herkesi sevmektir.

O kadar insanlık dersine şahitlik edip
Yine de insan olmadık edeple...

Hayal etmeyi de bıraktım,
İnanmayı da hikâyelere...

Sonra da...
Sonra da büyüdüm işte.

Kâhinler yalan söylemiş.
İnsanlar mutluymuş zamanın birinde,
Mendil bile yokmuş kimsenin cebinde.

Ama çocukmuş hepsi de...
Şimdilerde
Nakışlı mendillere ihanetle,
Ayakkabısının çamurunu siler
Lacivert takımlı ucubeler...

Gülüşleri zehir, nefesleri zifır.

Büyük insanlar büyük doğar kendi gözlerinde.
Büyüme için çok büyüklerdir...

En büyük büyüklük,
Büyürken
Büyüdüğünü kabullenmek mi?

Hadi kabullendim diyelim.
Büyüdük dediysek, büyüklenmedik!

Dışardan bakılınca
İnsan sanılırim.
Yavru bir insan yongası,
Tüğü bitmemiş elemle...

Siz yokken, yavrular da acıdan geçer.
Çekip giderim ansızın büyüklüğe...

Cesedimi sürüklerken sokakta,
Dilimin kirini dişimle örterim,
Damağıma toprak tadı sürerim.
Damarlarımdan geçer iklimler...

Sen kaçtığım yerde,
O soğuk evde...
Kahır kokulu geçmişe güvelenirsin.

Ben ise
Naftalini silkelenmiş
Yün dokuma şiiirlerimi havalandırırım.
Beklerim kıyametimin menzilinde...

Yazın en yakıcı güneşinde bile
Kalbinin vurduğu ayaz dolar göğsüme.

Bir çekirge düşürür
Ayağından akşamı.
Alıp ellerime, alınma sürerim karanlığı.

Yazgıdır ya,
Bir nefeslik tebessüm kalır yüzümde.
Bir namert haykırır orta yerde,
Kahkahalarımı suç sayar yine.

Nasılsa çocukken de
Gülüşüm suçtu diye
Hiçbir kalpte çiçek açmadım.
Çalıntı polenler düşmedi göbeğıme...

Sonra da...
Sonra da büyüdüm işte.

Bir kere hayır dedim..
"Olmaz!"

Hayır dedim diye

Beni kökümde söktüler!
Saçaklarımdan sürüklediler geceye!

Gökyüzü korkunca mı
Gece oluyor burada?
Hani cesurdu güneş?

Hâlbuki
Ben de bir güneş asmıştım göğüme.
Durup dururken attı kendini yere...

Küsemedim ama korktum biraz,
Biraz da sustum işte...

Sustuğumdan beri
Nemi demden kara çayları
Tiryakilik edindim yine.
Nasılsa soğutacak hüznümü gece...

Ben susarken sustu çekirge,
Gözlerimin yeşil suyu,
Sustu rüzgârın uğultusu...

Köklerimde kurumuş ses var sadece...
Hani bu sese bir renk versem,
Kurak bir grilik dolar içime...

"Takma, geçer," dediler.
Geçmedim ben.
Geceyi taktılar peşime...

Yürüdükçe kendimden uzaklaştım,
Varamadım bir yere...

Aslına bakarsan,
İlk sen kirlettin yüzümü.
Kapkara bakışlarınla,
Küfürlü dudak izinle...

O soğuk geceye çektin beni!
Orada bir yerde üşüttüm kalbimi!

Sonra da...
Sonra da büyüdüm işte.
Büyüttüler gözlerinde...